

broken

Ο Αθηναίος εικαστικός Άγις Ζήτα, επαναδομεί σπασμένα αντικείμενα οικιακής χρήσης σε κοφτερά (σαν κομμάτια πάγου) κυβοειδή assemblages δημιουργώντας φωτεινά δοχεία – vessels. Προορισμένα για κρέμαση στον τοίχο, επιτίθενται στο χώρο, αν και φαινομενικά πολύ βαριά για να κρατούν τη θέση τους, αφηλώντας τη βαρύτητα.

Οι ελαιογραφίες, με χρήση φαρδιάς αυτοσχέδιας σπάτουλας, μεταδίδουν μια ατμόσφαιρα από μακρινά αεροφωτογραφικά καρτέ μιας παραδομένης-ξεχασμένης πόλης, είτε σαν θετικά-ημερήσια (φτιαγμένα από επιθετικό κόκκινο carmine) είτε σαν αρνητικά-νυχτερινά (από βαθύ μπλε-μαύρο ultramarine).

Το πρώτο λευκό γλυπτό (*berlin transmission1*), κρατά μια απόσταση από τη σειρά των τοπίων-δοχείων' έρχεται από έναν προηγούμενο χρόνο, αποτελεί έναν πομπό σημάτων-συναισθημάτων, έναν πομπό του επείγοντος, του επιτακτικού. Είναι μια σύνδεση με την προηγούμενη δουλειά του Άγι Ζήτα, μια μελέτη πάνω στην επαναληψιμότητα, τις έννοιες της αυτό-ομοιότητας, το δίπολο πολυπλοκότητας-τάξης, καθώς και την αναζήτηση για μια μεταβλητή και ευέλικτη κατεύθυνση-δομή ανάμεσα σε δαιδαλώδεις κώδικες.

Συχνά, φθαρμένα ή ελαττωματικά καθημερινά αντικείμενα απλά πετάνονται αυτόματα, χωρίς να τους δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία. Η σύγχρονη ανθρώπινη ύπαρξη, στους δύσκολους αυτούς καιρούς, δεν τυγχάνει, πολλές φορές, καλύτερης αντιμετώπισης. Έχοντας υποστεί βαθιά προσωπικά τραύματα ή/και αντιμετωπίζοντας δυσκολίες επιβίωσης, εκατομμύρια άνθρωποι παραμερίζονται ως ελαττωματικοί ενώ προσπαθούν να αφήσουν πίσω τα συντρίμια της προηγούμενης ζωής τους και να κάνουν μια νέα αρχή.

Το δεύτερο λευκό γλυπτό (*attack shield zero*) αναφέρεται ακριβώς σε αυτό το επόμενο βήμα. Είναι ένα δυναμικό, αέναα μεταβαλλόμενο δοχείο-ασπίδα που εγκλείει και προστατεύει όμως και παράλληλα εκθέτει τον ιδεατό της χρήστη με ακρίβεια' μια πρωτεϊκή φράκταλ επιφάνεια η οποία εξελίσσεται ανάλογα με τις ανάγκες του και τον τελικό του στόχο-προορισμό. Εδώ ο Άγις Ζήτα, εξετάζει τις επιλογές που κάνουμε αποφασίζοντας να προστατευθούμε ή να εκτεθούμε και σε ποιο βαθμό.

Μέσα από το σύνολο των έργων της ατομικής του έκθεσης με τίτλο " *broken* " ο Άγις Ζήτα, διερευνά τη θραύση-ρήξη σαν πράξη αλλά και κατάσταση στη σύγχρονη πραγματικότητα σε οικονομο-κοινωνικό, υπαρξιακό και πολιτισμικό επίπεδο. Προχωρώντας πέρα από το αντικείμενο, μελετά πως κάτι θεωρούμενο ως ελαττωματικό μπορεί να επανανοηματοδοτηθεί. Με έντονες αναφορές στην αρχαία ιαπωνική τέχνη του kintsugi (επιδιόρθωση κεραμικών σκευών με ειδική ρητίνη από πλατίνα και χρυσό) επιχειρεί να δει τη ρήξη σαν ευκαιρία, στεκόμενος απέναντι στα συχνά αρνητικά αφηγήματα που επικρατούν στην Ευρώπη και πρόσφατα στην Αμερική.

Οραματίζεται μια επιστροφή στην καθαρότητα –ίσως και στην ωμότητα- μέσω της άμεσης επικοινωνίας και έκφρασης σαν αντίβαρο στη σειρά ασφάλεια των κοινωνικών δικτύων. Προτείνει την ατομικότητα (και όχι τον ατομισμό) σαν αφετηρία μιας συλλογικότητας που μέσα από την υψηλή αντοχή στην αταξία, τη θετική προδιάθεση για πολυπλοκότητα και την αντίσταση στον κομπορμισμό θα μπορούσε να προκαλέσει μια νέα κατεύθυνση σε μια κατακερματισμένη κοινωνία, σύνολο κατακερματισμένων εγώ.